

Verborgen glimlach

De kleuren stralen me tegemoet wanneer ik de ontvangsthall betreed. Maar ze kunnen toch niet voorkomen dat mijn maag zwart en zwaar aanvoelt. Codes intoetsen en deuren glijden open, een wereld op zichzelf. Vogels in de grote volière tsjilpen en kwetteren, zelfs nestkastjes die zorgen voor jong nieuw leven. Het moet bewoners en familie een vrolijke noot bieden. Ongetwijfeld goed doordacht, maar het heeft op mij het omgekeerde effect. Het contrast overvalt me telkens weer: jonge kleurige vogels bekeken door scheefgezakte, apathische mensen in een rolstoel. Een heel leven, zorgzaam, energiek, genietend, werkend, achter de rug. Eindigend in dit verpleeghuis. Schuldgevoel zo groot als de borrelende waterval langs de volière. De rode leuning wijst me de weg, ik streel hem licht met mijn vingers. Bijna liefkozend, want ik weet dat hij hier langs rijdt met zijn trippelstoel, zich af en toe vooruit trekkend aan deze rode leidraad.

Zie mijn vader zitten, nog maar een fragiel mannetje. Toch valt hij op met zijn zilverwitte haren, die stralen in het beetje zonlicht dat op hem valt. Ogen staan dof, maar twinkelen wanneer hij me ziet. En dan is daar die verborgen glimlach, wat maakt dat mijn hart springt van geluk en verdriet.

Ik kus hem en vraag hoe het met hem gaat. "Kan nog steeds goed eten, drinken en slapen, dus het gaat goed", zegt hij in een helder moment. Het volgende moment vraagt hij zich af wat al die mensen hier doen en wanneer hij weer moet gaan werken.

"Vandaag niet," zeg ik "zullen we een kopje koffie gaan drinken, je moet tenslotte alles op peil houden toch?"

"Ja zo is het maar net", beaamt hij met zijn zachte fluisterstem. Dit maakt hem steeds moeilijker te verstaan, maar als ik naar zijn blauwe ogen kijk, zeggen die vaak meer dan zijn woorden. We nemen het fotoboek mee, waar prachtige natuurfoto's in staan. Natuurfoto's en natuurfilms waren een van zijn passies. Samen bekijken we prachtige opnames van dieren, planten en gebergten, verzameld uit alle wereldhoeken en gebundeld in dit boek. Af en toe zakt hij weg en sluit zijn ogen. Wanneer ik even later zijn hand pak, opent hij zijn blauwe kijkers weer. Ze lichten op, aanbeland bij ons meest bekeken hoofdstuk: de Noorse fjorden en die geweldige staartvin van 's werelds grootste walvis. Ook gespot en vastgelegd in de Noorse wateren. We slurpen de foto op en het voelt bijna alsof de zeewind om ons heen blaast. Spetters van de walvisvin op ons gezicht. Het blauw van het water weerspiegelt in mijn vaders lichtblauwe ogen. Dat maakt zijn glimlach nog intenser.

"Mooi die kleuren," en hij streelt over de glanzende staartvin "wanneer zullen we daar eens heengaan?"

"We zijn er al een beetje", zeg ik polsend of hij is waar ik ben, of hij voelt wat ik voel. "Ja mijn meisje daar heb je gelijk in" en pakt mijn hand.

We zijn weer even samen.

Terry van Lierop

Aug 2007